

Komentáre k čítaniam ✘ 32. nedeľa cez rok B

(ku komentárom je vhodné použiť aj text Svätého Písma)

Popredné miesta

Pred prvým čítaním (1Kr 17,10-16):

Situácia vdovy po smrti manžela bola už aj tak dosť zúfalá: ona i jej syn sa dostali do krajnej chudoby. A teraz ešte toto, je tu Eliáš: ďalší krk, ktorý treba nakrmiť. Čo na to Boh? Vdova sa iste neubrání otázke, či si nerobí žarty z jej modlitieb.

No ako sa tak prorokovi jemne snaží vysvetliť svoju situáciu, zrazu jej zasvitne lúčik nádeje. Možno konečne Boh zapracuje v jej prospech! Eliáš ju vyzve, aby Božím prísľubom uverila. A ona uverí. A od toho dňa nikto v jej dome nehladuje, hoci všade naokolo je hlad.

Často sa stáva, že my ktorí máme toho omnoho viac, veríme Bohu omnoho menej. Možno sme sa už toľko snažili a tak dlho, pri tom nič z toho, že sme nakoniec prestali veriť každému, okrem seba. Viera, ako každá iná vlastnosť, však potrebuje tréning, ak má fungovať. V krízových situáciách nie je možné opierať sa o zaspátú vieru a čakať, že práve teraz nám pomôže. Tak ako všetko, čo sa dlho nepoužíva, aj viera môže atrofovať a tak stratiť svoju schopnosť slúžiť nám.

Pred druhým čítaním (Hebr 9,24-28):

Katolicizmus v nás kultivuje zmysel pre posvätný priestor. Svätíme pozemky, na ktorých ideme budovať kostoly, veríme v Božiu prítomnosť v našich svätostánkoch, sviatostiach a obradoch. Veríme, že Boh je prítomný medzi nami, ktorí sa schádzame v jeho mene.

Tento zmysel pre posvätný priestor sme prevzali zo židovskej tradície, kde jestvovalo miesto, kde Boh ochraňuje hriešnika pred zničením, ktoré si zapríčinil svojimi hriechmi. I naše svätyne sú miestami útočiska a potechy, kde sa ohlasuje posvätné slovo a predkladá posvätný pokrm tým, ktorí ho prijímajú od Pána ako jeho hostia. A naoplátku sa nám pripomína, aby sme aj my poskytovali svätyňu tým, ktorí sú v núdzi a potrebujú našu pomoc.

Kristus je večne prítomný pred Bohom a preto nepotrebuje formálne miesto, na ktorom by mohol konať v náš prospech. No my také miesta ale stále potrebujeme, potrebujeme posvätné miesta, ale i posvätný čas, kde by sme sa mohli stretávať s – v našom živote stále prítomným – Bohom.

Pred evanjeliom (Mk 12,38-44):

Nie je ťažké nájsť dnes kňaza, ktorý sa správa podobne, ako tí v dnešnom evanjeliu. Hovorím kňaza, pretože kňazi sú možno najtypickejšími obrazmi tých, na ktorých mieril vo svojom učení Ježiš vo svojej dobe.

No aj keď mnohí z kňazov naozaj môžu v dnešnom evanjeliu rozpoznať jasné slová adresované práve im, nikto z tohto nášho dnešného zhromaždenia by nemal odchádzať nedotknutý. Ved' či je medzi nami niekto, kto by sa nesnažil o popredné miesta, alebo o nejaké iné prvenstvo v tom, či onom zmysle? Každý z nás túži po uznaní, po zviditeľnení sa, po tom, aby zanechal aspoň nejaké stopy v dejinách. Koľko je to radosti, keď nás niekto pochváli pred verejnosťou. Čo by dali rodičia za úspechy svojich detí. A často nejde ani tak o ne, ako o nich: „To my sme jeho rodičia!“ Skrátka, každý z nás túži byť v očiach iných dôležitý.

Ježiš však nazve vdovu, ktorá nenápadne vhodí do pokladničky v chráme dva haliere „najdôležitejšou“ dobrodinou zo všetkých tam prítomných. Jej mince ju ani trocha nerobia dôležitou v očiach sveta, práve naopak. No o to väčšiu hodnotu majú v očiach Božích: lebo vhodila sem nie peniaze, ale seba.

Otázky na uvažovanie

- Čo ti pomáha veriť? Čo tvoju vieru podkopáva?
- Ktoré miesta alebo momenty ti pomáhajú stretnúť sa s Bohom a uvedomovať si posvätnosť každého miesta a každého okamihu?
- Napíš si zoznam vecí, ktoré ťa robia dôležitým v očiach sveta. Potom si napíš zoznam vecí, ktoré robíš a ktoré majú hodnotu v očiach Božích. Ktorý zoznam je dlhší?

Činná odozva

Zostúp dolu a buď pokorný! Snaž sa každý deň vykonať jeden dobrý skutok, ktorý iní nevidia, no ktorý má hodnotu v očiach Božích.

Prípravil: MB@svd